

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Τὸ Διδυμότειχον κατέστη ἐπισήμως γνωστὸν κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΔ' *Κ.Γ. Κουκλής* ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἰωάννου τοῦ Καντακούζηνοῦ, ὅστις κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην προσωρινήν τον πρωτεύουσαν. Ὁλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη δ Μουράτ Α' ἐκνρίεισε κατὰ τὸ 1362 τὸ Διδυμότειχον καὶ κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους μέχρι τοῦ 1365, ὅταν δηλαδὴ ἐκνρίειν ή Ἀδριανούπολις, ἡτις διετέλεσε πρωτεύουσα τῶν Ὀθωμανῶν μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453.

Ἐννόητον εἶνε, ὅτι τὸ Διδυμότειχον ἐξηρολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, φύσει ὀχυρᾶς εἰς τα κράσπεδα τῆς Ροδόπης καὶ δεσποζούσης ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἐρδού, νὰ ἔχῃ μεγάλην σημασίαν στρατιωτικῶς, διὸ οἱ Τούρκοι συνέδεσαν τὰς δύο πόλεις διὰ σημαντικῆς δόδου καὶ κατέστησαν αὐτὴν απόδυταιον κέντρον στρατιωτικόν, ἐξηρολούθησε δὲ ή πόλις νὰ είναι συνεχῶς ἔδρα ἐπάρχουν καὶ μητροπολίτου μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς περιφερεοίας, πλουσίας, ἀμιγοῦς καὶ κατ' ἐξοχῇν ἐλληνικῆς, περιλαμβανούσης περὶ τὰ πεντήκοντα ἐλληνικὰ χωρία. Εὖνόητον δέ, ὅτι εἰς τοιαύτην ἐπαρχίαν ἀπεστέλλοντο, κατὰ προτίμησιν, ἐκάστοτε οἱ ἀριστεῖς τῆς θεραπείας. Τὸ Διδυμότειχον διετήρησε πάντοτε σχολεῖα καὶ ἐκαλλιέργησε, κατὰ τὸ ἐνόν, τὰ ἐλληνικὰ γράμματα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Θρακικὴν πρωτεύουσαν, τηρουμένων, ἐννοεῖται τῶν ἀναλογῶν. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς αἰῶνας ἐπὶ Τουρκοχρατίας εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἥκμαζον τὰ Ἐλληνικὰ γράμματα, οἱ ἀστυγείτονες Διδυμοτειχῖται κατέφευγον εἰς τὰ αὐτόθι σχολεῖα πρὸς τελειοποίησίν των. Ἀπὸ τὰ μέσα διας τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἡ μᾶλλον ἀρκετὰ ἐνωρίτερον, ἐσπουδάζον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ δὴ εἰς τὰ ἀνώτερα σχολεῖα τῆς Φιλιππούπολεως, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν.

Τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν κατὰ τὸν δέκατον ἔνατον πρὸ πάντων αἰῶνα ἥκμαζον, διότι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ γυμνάσιον ἀπέκτησεν δλας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἡτις προσετέθη κατὰ

τὸ 1884. Ἐδίδαξαν δὲ εἰς αὐτὸν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διασήμου ἐκ Κορνοφωλέας λογίου Σταματίου Παπᾶ, Ἰγνάτιος Σαφάρογλου, κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποθανὼν ὡς ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, δὲ ἐκ Χίου ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ σπουδάσας γλωσσομαθὴς καὶ σοφὸς μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Δωρόθεος Πρώτος, δὲ ἐν τῇ πατρίδι του ἐφησυχάζων πρώην Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος ΣΤ', διοικητής Ιατροφιλόσοφος Στέφανος Καραθεοδωρῆς, δὲ Σαράντης Ἀρχιγένης, δὲ ἐξ Ἡπείρου Λογοθέτης καὶ ἄλλοι, ἀπὸ δὲ τοῦ 1856 καὶ ἔτευχεν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Γερμανίᾳ τὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν σπουδάσαντες Ἀδριανουπολῖται Χρῆστος Παπαδόπουλος καὶ Βασιλείος Γρηγοριάδης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἥρχισαν πάλιν ἐνισχυόμενα καὶ πολλοὶ ἐκ τῆς πόλεως ταῦτης ἐσπούδαζον μαθήματα εἰς ἀνωτέρας γυμνασιακὰς σχολάς, τὰς δπολας είχεν ἰδρύσει ἡ φιλογένεια καὶ ἡ φιλομονία τοῦ δουλεύοντος Γένους.

Ἐκ τῶν γνωστῶν λογίων τῆς ἐποχῆς ἑκείνης είνει ὁ ιερομόναχος Πολύκαστρος Ἰβηρίτης ἐκ Διδυμοτείχου, δοτις ἐχοημάτισε ἡγούμενος τοῦ ἐν Κορνοφωλέᾳ Ἰβηριτικοῦ Μετοχίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡτο, κατὰ γενικὴν διμολογίαν, ἀντρὸς ἐγγονιματος, εὐτερῆς καὶ χρηστός, φιλόμουσος καὶ φιλογενῆς καὶ κατεδαφίσας τὸν ἐτοιμόρροπον ναόν, ἐπὶ τῆς ίδιας θέσεως, μεταξὺ δύο πηγῶν, εἰδίταις διπάναις, ἐπιστασίᾳ καὶ πόνῳ ἔκτισε τὸν σημερινὸν ναὸν κατὰ τὸ ἔτος 1854.

Σύγχρονος τοῦ Πολυκάστρου ήτο δὲ Ἰωσήφ Νικ. Δανιηλάκογλου ἡ Λογοθέτης, μικρότερος ἀδελφὸς τριῶν ἀλλών ἐξ ἐγκρίτου οἰκογενείας τοῦ Διδυμοτείχου. Οὗτος καλῶς ἐκπαιδευθεὶς καὶ τὸν μοναχικὸν καὶ αὐτὸς βίον ἀσπασθεὶς ἐγένετο κατ' ἀρχὰς πρωτοσύγκελλος τῆς ἀγ. Μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ κατόπιν κατὰ Ιούλιον τοῦ 1855 μητροπολίτης τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐπαρχίας Λιτίσης. Ἡτο πεπαιδευμένος ἀνήρ, φέκτης καὶ δραστήριος, εἶχε δὲ πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, διασπαθισθεῖσαν μετὰ τὸν θάνατὸν τοῦ ἀστόργως, τῇδε κάκείσε. Δυστυχῶς δὲ Ἰωσήφ εἶχε χαρακτῆρα ἀτάσθαλον, διὸ καὶ (ώς γράφει εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους του δὲ Ἀγίου Σάρδεων Γερμανὸς) «διὰ λόγους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἐπαύθη καὶ τέλεον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του τὸ 1861».

Τὴν ίδιαν ἐποχὴν, ἀπὸ τοῦ 1858 καὶ ἐφεξῆς δὲ ἐκ Διδυμοτείχου Καναρης ἐδίδασκεν ἐπιτυχῶς καὶ εὐδοκίμως εἰς τὰς κατωτέρας γυμνασιακὰς τάξεις τοῦ γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως τὰ ἔλληνικὰ γράμματα. Ἡτο οὗτος διδάσκαλος ἐγκυροπαιδικῶς κατηρτισμένος καὶ τὸν διέκρινε γραμματικὴ μόρφωσις.

Εἶνε παγκοίνως γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίας οἱ ἀρχιερεῖς ἦσαν οἱ στυλοβάται τῶν γραμμάτων καὶ ὅτι ἡ μητροπολιτικὴ μέριμνα ἐργάθμιζε

καὶ ἐνίσχυε τὴν ἔθνικὴν ἐκπαίδευσιν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ή ἀδράνεια καὶ ή ἀδιαφορία των ἡμάρανε καὶ κατέσκαπτεν αὐτήν. "Ηδη, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1847 μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἔξελέγη δι μέγας Πρωτοσύγκελλος Μελέτιος καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ 1893 ἐπηκολούθησε σειρὰ ἐπιλέκτων ἀρχιερέων, διακρινομένων διὰ τὴν ἐκκλησιαστικήν των παιδείαν καὶ μόρφωσιν, φιλογένειαν καὶ φιλομουσίαν. Τὸ 1860 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Διδυμοτείχου ἀνήχθη δι πίσκοπος Συνάδων **Μελέτιος**, καὶ τὸ 1868 δὲ ἐξ Ἀδριανούπολεως **Διονύσιος**, δι κατόπιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ μετὰ τοῦτον ἐκ περιτροπῆς οἱ μητροπολῖται Σωφρόνιος καὶ Μελέτιος μέχρι τοῦ 1878 καὶ μετ' αὐτοὺς δὲ ἐκ Σμύρνης Μεθόδιος, δοτις ἐκ Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων δομώμενος μητροπολίτης Μιτιλήνης, Καισαρείας καὶ Διδυμοτείχου ἀπὸ τοῦ 1878—1893. 'Ο **Μεθόδιος** ἦτο ἀνὴρ εὐπαθευτος, εἰς ἄκρον ἀφιλοχρήματος καὶ ὑπερβολικὰ φιλόμουσος. Τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἥκμασαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του; διότι ἐμερίμνησε σοβαρῶς καὶ δι^τ ἵδιων του πολλάκις οἰκονομικῶν θυσιῶν, δπως εἰσαχθῆ^τ. ἀπὸ τοῦ ἔτους 1879 ἀκόμη, τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ πρῶτον εἰσαχθὲν νεώτερον ἐπαπιδευτικὸν σύστημα τῆς ἔξαταξίου ἀστικῆς σχολῆς, εἰς τὸ Διδυμοτείχον καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας του. Λειτούργηται τῆς ἀστικῆς σχολῆς Διδυμοτείχου διετέλεσαν ἐπὶ ἕτη ἵκανα κατὰ περιον οἱ ἐκ τοῦ Διδασκαλείου Θεσσαλονίκης ἐπὶ Παπαμάρκου ἀποφοιημέντες δοκιμώτατοι διδασκαλισταὶ Γεώργιος Τακαντζᾶς Μακεδών καὶ Κ. Τσιρώνης ἐξ Ἡπείρου, τούτων δὲ τὸ ἄριτον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἥκολονθησεν ἀκαμάτως καὶ ἐπιτυχῶς ἐπὶ μακρὰ ἔτη δι Νικόλ. Δ. Πετσιόγλου.

Μετὰ τὸ 1893, τὸν μητροπολίτου Μεθόδιον προβιβασθέντος εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Μιτιλήνης, ή διὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια μητροπολιτικὴ μέριμνα σβύνει ἐντέλως καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὴν καλὴν καὶ κανονικήν των λειτουργῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν γενικῶς ἀναλαμβάνει μονοπλεύρως ή ἰδιωτικὴ πρωτοβούλια, δπως, ἐννοεῖται, ὑπῆρχε τοιαύτη. Εὗτυχῶς διὰ τὸ Διδυμοτείχον, οὐδέποτε ἀπέλιπεν αὐτῷ καὶ πάντοτε ἐλειτούργησαν καλῶς τὰ σχολεῖά της.

Τὸν Μεθόδιον διεδέχθη Φιλόθεος δι οἰνόφλυ^τ, δι μέχρι παρακρούσεων ἐν μέσῳ συνεχοῦς πότου, ἀπὸ δρόμου βαθέος, σπαταλήσας οἰκτρῶς καὶ ἀναξιοπρεπῶς τὸν βίον του. Τούτου, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀλγοῦντος ποιμνίου του, ἀπομακρυνθέντος ἔξελέγη μητροπολίτης Διδυμοτείχου δι Κωνσταντίνος Βαφείδης, δοτις δυστυχῶς ἀπέθανε προώρως καὶ τὸν διεδέχθη δι νεώτερος ἀδελφός του **Φιλάρατος** Βαφείδης, τέως Τραπεζοῦντος καὶ Καστορίας.

Εἶνε ἄκρως λυπηρόν, δι τὸν σοφὸν συγγραφέα καὶ καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, τὸν δποῖον

διέκρινε τόση χαρακτήρος εύγένεια και λεπτότης συμπεριφορᾶς και κήρυγμα ἐκτάκτως ἀπλοῦν και ἐποικοδομητικόν, τὸν ἐπεβάρυνε και ἔχαρακτήριζε τόση ἀδιαφορία διὰ τοὺς ἕρετς και τὰ σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας του. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν μὲν ψυχικὴν ὁδύνην, διτὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς του, ἐπὶ 28 ἔτη, ποιμαντορίας του ἐκειδοτονήθησαν οὐλαμοὶ ἀναλιφαβήτων Ιερέων, ἀσκουμένων μετὰ τὴν κειροτονίαν των ἐπιμόνως ἐπὶ ἔτη εἰς τὴν ὀπλῆν ἀνάγνωσιν και διδασκάλων τελείως ἀγραμμάτων, τῶν περιωνύμων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εἰς τὴν ἐπαρχίαν Διδυμοτείχου, δυστυχῶς δὲ και εἰς τὴν διοικοῦσαν ἐπαρχίαν Λιτίτσης, γραμμάτων αὐτοῖς καὶ ηδων!

Ως εἴπομεν ἀνωτέρω, ἥδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μελετίου (1848) ἀρχίζει συστηματοποιουμένη εἰς τὸ Διδυμότειχον ἡ ἐκπαίδευσις και ἀναφάνεται τάξις πολυπληθῆς λογίων, διανοουμένων και ἐγγραμμάτων πολιτῶν.

Τὴν πρωτεύουσαν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατέχει ὁ **Ἐνστάθιος Καβάσιλας** Ιατρός, διστις ἀπὸ Ιατρικῆς μὲν ἀπόψεως καθυστέρει εἰς βαθμὸν καταφανῶς ἀνεπαρκῆ, ἀλλ᾽ ἀπὸ κοινωνικῆς και κοινοτικῆς ἔδρασεν ὡς πρωταρχικὸς παράγων και συντελεστής ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς πατρίδος του, ὡς Ισοβίως διατέλεσας δημογέρων και ἐπαξίως διαχειρισθεὶς τὸ ἀξιώμα τοῦτο και συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τε τὴν κοινωνικὴν ϕύθμισιν και τὴν ἐκπαίδευτικὴν δργάνωσιν τῆς πατρίδος του. Τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γενούς σχολῆς, ἥτοι κράτιστος ἑλληνιστής, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν εὐθικρισίαν και τὴν διοικητικήν του ἐμπειρίαν και ικανότητα.

Τέκνα τῆς ἐποχῆς ταύτης είναι οἱ Βλαχόπουλοι. Ὁ **Κωνσταντῖνος** Βλαχόπουλος σπουδάσας εἰς Γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν διεκρίνετο διὰ τὴν γλωσσομάθειαν και ἐγκυρόπαιδικότητά του, τὴν δραστηριότητα και τὴν ἐπιχειρηματικήν του ίκανότητα. "Ανευ πόρων και μὲ ἀνεκδηγήτους στεροήσεις ἔξεδωκε κατὰ τὸ ἔτος 1892 τὸ ἐβδομαδιαίον περιοδικὸν δ «**Ἐβρος**» και μετὰ ἐν ἔτος μετέτρεψεν αὐτὸν εἰς δισεβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, ἐκδιδούμενην ἀνελλιπτῶς μέχρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων, συντελέσας οὕτω πολύ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς Θράκης. Τούτου ἀδελφός νεώτερος ἥτοι δ Περικλῆς Βλαχόπουλος, δόκιμος γραμματικός, νοῦς δυνατός και πνεύμα διοικητικὸν και ὡς γραμματεὺς τῆς δημογεοντίας διατελέσας ὑπῆρξεν διαδικτικὸς τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων τοῦ Διδυμοτείχου.

Ολίγον ἀρχαιότερος τούτων είναι διοικητικός **Ἀναγγωστόπουλος** διστις σπουδάσας ἐν Ἀθήναις και Γερμανίᾳ ὑπῆρξε δοκιμώτατος καθηγητής και είτα γυμνασιάρχης Κορυτσᾶς και Μοναστηρίου. Μετὰ τούτους ἔρχεται διοικητικός **Ταμβακίδης**, διστις ἐπὶ ἔτη μακρὰ διετέλεσε κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς δημοδιδάσκαλος, ἐπειτα, δὲ καθηγητής και ὡς γυμνασιάρχης Σουφλίου, Σιδηροκάστρου και νῦν Ἀλεξανδρουπόλεως ἀπὸ διετίας, διακρινόμενος διὰ τὸν ἀνεπιτήδευτον και ἀπέριττον χαρακτῆρα του,

τὴν φιλολογικὴν ἀριότητα καὶ σπανίαν λογοτεχνικὴν γλαφυρότητα.

‘Ως δημοδιδάσκαλοι εὐδοκίμως καὶ εύσυνειδήτως ἐργασθέντες διεκρίθησαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μὲν ὁ Κωνστ. Παπαγιαννόπουλος καὶ ὁ Δημήτριος Βαλτζῆς, ὁ ἐπιλεγόμενος ἀπλῶς «δάσκαλος Δημητρός», διδάξας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐθνοπρεπῶς καὶ ἐθνωφελῶς εἰς τὸ Μικρὸν καὶ Μέγα Δέρειον (τὰ δύο ἐπὶ τῆς Ροδόπης Δερβένια), ἐκ τῶν νεωτέρων δέ, ἐκτὸς τῶν προμηθέντων τριῶν διευθυντῶν τῆς ἀστικῆς σχολῆς, μετὰ τὸ 1878, τοῦ Γεωργίου Τακαντζᾶ, Κωνστ. Τσιρώνη καὶ Δ. Πετσιόγλου, ὁ Θεόφριλος Εύσταθ. Καβάσιλας, Γεώργιος Βαφειάδης καὶ Νικόλαος Κινίδης.

Μετὰ τὸν Εύσταθιον Καβάσιλαν ἴατροι Διδυμοτειχῖται, διπλωματοῦχοι τῆς Ιατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, είνε δὲ Δημοσθένης Βαλτζῆς, νίδις τοῦ διδασκάλου Δημητρίου Βαλτζῆ, οἱ ἀδελφοὶ Ηερικῆς Παπᾶξδγλου καὶ Λεωνίδας Παπᾶξογλου, δὲ Ἀ. Τζανῆς, δὲ Ἀριστοτέλης Παπαγιαννόπουλος, νίδις τοῦ δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου καὶ κατὰ τὴν ἐκπνοὴν τοῦ αἰώνος τούτου ὁ εὐδοκίμως νῦν ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ἔζασκὼν τὴν ίατρικὴν Ἰωάννης Ἀποστολίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Σουφλίον, Ἱανουάριος 1940

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
κατά τον δέκατοντέταρτον αιώνα
(1800-1900.)

To' Diobrigó luxor uatélosz, évorongews zwolóz ~~szalála~~
mu'ra nis. Is' inakorla alnigótos? wi' nis' eowyns' swérnorz torz
Karlauovszrov, doles ualélmotz lirr ojox laituz oposzape-
rizt lor opolur' ovaar. Ojya pula' laitza' ulu o' Morpál A' in-
piwz ualé'rs 1362 to' Diobrigó luxor uai ualé'szor hiv so-
zur laituz opolur' ^{oz}dar tor? Odwuarerov' szátoros füxpe lor 1365,
dar dujadón' iúprudn' u' Aspearoiaojas, nis' díslajzor opolur'
ovaar tor? Odwuarer füxpe nis' ajwoms nis' Kurslar' uorongews
ls' 1453.

Ευρόντος εὖ, ὅτε τὸ θεοπόλιτον ἴμμονα διέβασε μάι γελά τάτα,
ὡς ἡ τοῦ δίοντος λογία ἔγραψε, εἰς τὰ αἰγαῖα τὸν Ποδόντην μάι
δεσμοφόρους ἵστη τοὺς μογαδοὺς τοῦ Ἐρπού, καὶ ἐγκατέθεισεν οὐρανούς
τελείων, διότι Τούρπηνας οὐρανούς ταῖς δύο σύρις διά ουρανούς
ἀστέρας μάι ματιόλους αἰτίαν ουρανούς ταῖς πόροις αἰρετελεύθερον, ἐγ-
νογόντος διά τὴν σάρκα τὸν οὐρανόν τοῦτον τούτον μάι γελοσογέ-
τον φεγγίνοντα μητρόν τοῦτον αργετόν, αρούρας, αἴγυρος μάι μα-
τιόλους ἔγνωμάς, αργετολούς αὐτὴν τὴν αυτίκαιαν ἔγνωμα γε-
πία, Ευρόντος διότι ἀλλοιότερος τοῦτον τούτον τούτον τούτον, ματαί απο-
λίποντος, ματαίοτε οὐ απολίπει τὸν οὐρανόν. Τὸ θεοπόλιτον διελύπη-
σε ματαίος οὐρανός ματαίοις ματαίοις, ματαίοις τούτοις, τὰ ἔγνωμα
ματαίατα τοῦ οὐρανού τοῦτον τούτον τούτον τούτον τούτον τούτον

Egymáig aipala, si dolysitores Gedysoluxitana deprezorés
la'arldde exoia aps ly nwoónoir lws. Aso la' pisoa ópus lso
dnu'lor iñátor ai'wos y' paxor apustai' nospílpor, nwoóna-
for nai'nis ágas wóres nai' dn' is la' arálypa exoia lus e-
nwoónor, Kwołan nwoónor, nai' idmár.

Κατά τις ιερούς λαίδους μαι ήσσαντα τον αδερφόν-
την πέργαν από την πρόσφετο μαι δορζοί την τήν μετασ-
ταύτην κωνούδαφον ~~την~~ μαδίμαλα είναι άνετας γραφε-
σανάς σχολής, ταύτης σύντομον ή γραφίνα μαζί
γραφούσα τον δογματικόν Τέρων.

¹¹ En río gruñolín joríes río lugrís enmés río o río quebrado
gos Hojínapos l'espíluz en Dobresolígoz, solos quebraditos

ηγόρευος τον ἐν Κορωνίᾳ Σπελονώ Μαλεγίου της Κορινθίας της Θεσσαλίας. Ήτο, μετά γεννητής φυγογιάς, από την πόλη των Αθηνών, με στόλοις και γραμμές, αγορασμούς και γερανούς μετακινήσεις της ελληνικής δημοσίου ράδιος, την ιδέα της δημόσιας γενικής επαγγελματικής σχολής αναγέννησε, "τοποθετώντας την Ελλάδα στην παγκόσμια επαγγελματική σχολή", με την οποία στην Ελλάδα θα μπορούσε να γίνεται η ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

Εγγόρος Σωτηριάδης τὸν ὕψον τοῦ Ιωνίου Νησίου, Δαρειά-
νος πόλιν, μητρόπολις αρχιεγγέτης της Αρχιεπισκοπής της Εγγύης,
τοῦ διοικητικοῦ τοῦ Διονυσούλικον, Κύπρου καθώς εἰς υποτελεία
καὶ τοῦ παραγενόντος καὶ αὐτούς βιώτος αὐτοῦ συναδεῖται τὸν αρχέα
εργατούμενος τὸν αὐτόν. Μετά τοῦ θανάτου τοῦ Καραϊστού τοῦ
κατά τοῦ Ιωνίου τοῦ 1855 πεντακοσίτην τὸν αὐγούστουν τὸν
τριακούσιαν ημέραν, οὗ αειδεῖται τὸν αὐτόν, πρώτος καὶ
διατελεῖται, τῆς διοικητικῆς της Βιβλιοθήκης, διανοματοδότης
καὶ γελά τοῦ δάσκαλον τοῦ Διονυσίου τοῦ Λαζαρίου. Οὐδὲν
γένεται τὸν αὐτόν την παντού τὰ λαζαρία, διό ναὶ (ὡς γράφει
τοῦ τοῦ Ιωνίου τοῦ νεολαζαρίου τοῦ ὁ Άγιος Λάζαρος Πέππα-
νος) "διά γόρτην μηνιαστείνοντος ναὶ ωραίενοντος εἰσει-
δει καὶ τῆς τοῦ διοικητικοῦ τοῦ τριακούσιαν τοῦ 1861".

Tir idar iwoxir, aðó lóð 1858 nái ægðrís óin drögrus
Lugjor Káruapis íslásourr iðar hýðas nái vððorlýpus íslas na-
lukípas gýrðasianáls Ra'jus lóð gýrðasianóv. Adraravordówów lóð
íggunnaí gýrðumala. Álo óðlos síðabragos gýrðasianów
naliuplýpíros nái lóð síðupur gýrðasianí meggwós.

Eire way noisus gruolor, ólu i wi ropruonqualas oí aipper-
pús ñoar si olvobárau lúr gpaperd'ur nai ólu n' yulpoagdlini
máppur aipperduse nai énóge lúr i druinir i uadidwoor, iñw

6/
K.T. Kouros
8 Αυγούστου 1940

των, των αρχαιών πολιτών χρόνων ήταν οι απογείωσης της διοίκησης, διαλύσεως της κατάστασης της αρχαίας πολιτείας, γη παραμένει σήμερα!

Τοις επόμενοις χρόνοις, η θεοφορία της Διοίκησης ήταν η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία. Οι διοικητές ήταν οι προσωπικότητες που αποτελούσαν την καρδιά της πολιτείας, και η διοίκηση ήταν η πολιτεία. Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση.

Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση. Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση. Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση.

Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση. Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση. Τοις επόμενοις χρόνοις, η μεγαλύτερη σημασία στην αρχαία πολιτεία ήταν η διοίκηση.

Λεονάρδος οὐδὲ γραμμάτων τετραγραφών πατέρας είναι γένος επιγραφών
δημόσιος τοῦ νομού του προπονών αρχαιολογίαν καινοτομίαν.

Όγιος αρχαιότυπος λούτος είναι ο Τεύρης Αναγνωστός, οόλες ανω-
δάκιες ή Αδρίανος και Επειγονίας, ρινόψη δοτεγμένα λατούς μαδυγιτίους και
τίτα γρανασόπηρος Κορνολοάς και Μοναστηρίου. Μετα' τούτον τον
γελατίνα ο Αδαμάντιος Ταρβανίδης, οόλες ίσως ίδη μαργαρίτες σιρήνων
και αργίας μεντονών διποδεδάκιονας, ένωντα δέ μαδυγιτίους και τις γρ-
ανασόπηρες λοραζίες, δεινούσια λόπον και τίνι Αγγελόποδος αύτοί^{αύτοί}
σιέλιας, δεινούσια περιστολούς και αδιπή Μοναστη-
ράτον, τινά γεγογενείς αριθμητικά και εσανίας γογογρενείς γρα-
πτήλα.

Λέτις δημοσιεύματος ποδογράφων και αναρριχήλας αρχαριώντες στην
περιόδο αυτή την αρχαιοτέρη πόλη της Ελλάς, η Καρολίνα Καραϊσκάκης ήταν ο Δημήτριος
Αριστος Βαζαρής, ο ιδρυτής της ομώνυμης "Εταιρίας Δημητρίου", διδάσκαλος
επί μαρτυρία της αδρανείας και επιρροής της τοπικής μητροπόλεως της Μητροπόλεως Αγίου
Σπυρίδωνος (τα δύο είναι της Παρούσας Βρετανίας), η οποίαν υπέβαλε στην πόλη
την αρχαιοτερή λουτρή στην Ευρώπη την οποίαν προσέτισε ο ίδιος, για την έτοιμη
αποφοίτηση των φοιτητών της από την οποίαν θα παρατείνονταν οι μαθηματικοί της
1878, τον Γεωργίου Ταναϊτά, Καρολίνα Ταναϊτά, η οποίαν ήταν η Λαζαρίδη,
ο Θαύγατος ενολαδ. Καβάσης, Γεώργιος Βαρεμάδης και Νικόλαος
Κεριόπουλος,

Mitálór Evolátor, Kabaçar c̄lpoí Ñisqoçolugítar, ñaqçopaloyçor
luí Valperuñ ^{A dñeis} Sxoxuspare o Inquodéim Basylis, vióz lóv Sidarcaí-
zor Inquodíos Basylis, óidoyçor Perseus ~~Basajoffor~~ nai' Acari-
das ~~Basajoffor~~, o Apololýpus ~~Basajanoçor~~, vióz lóv Inquodé-
májor Kurokastiv nai' uata' hin ñuoroir lóv a'uros lóvlor o'
ñuoroirs ror ir Apafandrovooje ñjaonr luí Valperuñ Swam̄s
Zwoolojids.

~~Louysjón~~ + ♂ T. T. favus
Tavorasipos 1940.